

مراسم چهارشنبه سوري

يکي از آئينهاي سالانه ايرانيان چهارشنبه سوري يا به عبارتي ديگر چارشنبه سوري است. ايرانيان آخرين سه شنبه سال خورشيدي را با بر افروختن آتش و پريدن از روي آن به استقبال نوروز مي روند.

چهارشنبه سوري، يک جشن بهاري است که پيش از رسيدن نوروز برگزار مي شود.

مردم در اين روز براي دفع شر و بلا و برآورده شدن آرزوهايشان مراسمي را برگزار مي کنند که ريشه اش به قرن ها پيش باز مي گردد.

مراسم ويژه آن در شب چهارشنبه صورت مي گيرد براي مراسم در گوشه و کنار کوي و برزن نيز بچه ها آتش هاي بزرگ مي افروزند و از روي آن مي پرند و ترانه (سرخي تو از من ، زردی من از تو) مي خوانند.

ظاهرا مراسم چهارشنبه سوري برگرفته از آئينهاي کهن ايرانيان است که همچنان در ميان آنها و با اشکال ديگر در ميان باقي بازماندگان اقوام آريائي رواج دارد.

اما دکتر کورش نيکنام موبد زرتشتي و پژوهشگر در آداب و سنن ايران باستان، عقیده دارد که چهارشنبه سوري هيچ ارتباطي با ايران باستان و زرتشتيان ندارد و شکل گيري اين مراسم را پس از حمله اعراب به ايران مي داند.

در ايران باستان هفت روز هفته نداشتيم. در ايران کهن هر يك از سي روز ماه، نامي ويژه دارد، که نام فرشتگان است. شنبه و يکشنبه و... بعد از تسلط اعراب به فرهنگ ايران وارد شد. بنا بر اين اينکه ما شب چهارشنبه اي را جشن بگيريم (چون چهارشنبه در فرهنگ عرب روز نحس هفته بوده) خودش گويايي اين هست که چهارشنبه سوري بعد از اسلام در ايران مرسوم شد.

“براي ما سال 365 روز بوده با 1 روز اضافه (يا هر چهار سال 1 روز اضافه). ما در اين پنج روز آتش روشن مي کرديم تا روح نياکانمان را به خانه هايمان دعوت کنيم.”

“بنا بر اين، اين آتش چهارشنبه سوري بازمانده آن آتش افروزي روز آخر سال در ايران باستان است و زرتشتيان به احتمال زياد براي اينکه اين سنت از بين نرود، نحسي چهارشنبه را بهانه کردند و اين

جشن را با اعتقاد اعراب منطبق کردند و شد چهارشنبه سوري.

بخش کردن ماه به چهار هفته در ایران ، پس از ظهور اسلام است و شنبه و يك شنبه و دوشنبه و نامیدن روز هاي هفته از زمان رواج آن .شنبه واژه اي سامي و درآمده به زبان فارسي و در اصل "شنبه" بوده است.